

Mads Davidsens prædiken sidste søndag i kirkeåret

Taler

Mads Davidsen
Biskop over Fyens Stift

Dato

26. november 2023

Sted

Odense Domkirke

Det er sidste søndag i kirkeåret. Jesus fortæller, hvordan Menneskesønnen skal komme i al sin herlighed for at skille folkeslagene, som en hyrde skiller fårene fra bukkene – de retfærdige fra de uretfærdige, de velsignede fra de forbandede. Men hvem er frelst, og hvem er fortabt? Det spørgsmål har mennesker grundet over i generationer.

Som så mange andre læser jeg i denne tid Kirsten Thorups roman: Mørket bag dig. Handlingen i romanen er henlagt til København under 2. verdenskrig. Vi følger kvinden, Harriet. Hun er enke efter piloten Gerhard, der kæmpede på tysk side i den finske vinterkrig. Og det er gennem Harriet, vi møder alle krigens rædsler. Vi følger en kvinde, der som så mange andre mødre, enker og børn, er havnet på den forkerte side af krigen. Hendes mand kæmpede for nazisterne. Hun er blandt de forbandede, blandt bukkene, blandt de fortabte. Men Harriet er også et menneske....

Og det er menneskene, der interesserer mig. Både de retfærdige og de uretfærdige, både de fortabte og de frelste. Menneskene bag de mange ansigter, der dukker frem af krigens murbrokker. Mennesker fra Ukraine og Rusland, mennesker i Israel og Palæstina. Mødre, fædre, kvinder, mænd, børn, hvis liv, historie, værdier pludselig er fanget i krigens konflikter, hvad enten det er på den ene eller anden side.

De er fanget i dommedagsscenerier, hvor alt er styrtet sammen, og der kun er et her og nu tilbage. Dagen i dag, som Kirsten Thorup skriver om i sine bøger.

Bibelen vidner om, at kristendommen også er vokset ud af krig. Forfølgelserne af de første kristne. Den jødiske krig, hvor romerne belejrede Jerusalem og jævned byen og det enorme tempel med jorden.

Matthæus skriver sit evangelium i kølvandet på disse begivenheder. Man kan ligefrem høre de apokalyptiske forestillinger om verdens undergang og templets ødelæggelse. Men teksterne vidner ikke kun om dom og ødelæggelse. De vidner også om, at menneskene kan vente noget nyt, en ny begyndelse – en frelser på himlens skyer, en ny Messias.

Dommedag handler om mennesker. Ikke om hvem, der er retfærdige, hvem der er på den rigtige eller den forkerte side. Jesus fortæller i dag, hvordan de retfærdige slet ikke aner, at de er frelst. De kender ikke godt og ondt, men har dog alligevel mødt Kristus i en af de mindste små. Det menneske, som de gav mad, drikke og hvile.

Sådan skal kirken være. Vi skal ikke skelne mellem, hvem der er frelste, og hvem der er fortabte. Det er ikke vores opgave. Men vi skal gå i forbøn, og vi skal møde de mennesker, der på den ene eller anden måde er havnet midt i nøden.

Vi skal forkynde, at der altid findes et håb og en Gud. At Kristus er der for alle mennesker, uanset om vi befinder os på den rigtige eller den forkerte side af krige og konflikter.

Kristus kan vise sig hvert øjeblik, det skal være. Matthæus skriver lignelser om brudepiger, om tjenere der våger og beder. De skal holde sig parate, for Kristus kan komme hvert øjeblik.

I dag hører vi, at også vi skal være parate. Vi skal ikke alene vente på, at Kristus kommer på himlens skyer, som den nye Messias. Kristus er allerede iblandt os. Han viser sig ved din side, han viser sig på gaden, han viser sig i ”en af disse mine mindste små”, som Jesus siger. For det er i dit medmenneske, du møder Kristus, når du giver mad til den sultne, når du giver drikke til den, der tørster, når du giver tøj til den nøgne eller tager imod den fremmede.

Og med de ord kan Matthæus slutte kirkeåret af. Han slutter for øvrigt sit evangelium med at sende disciplene ud i verden. De skal gå ud og lære og døbe, de skal gå ud til alle folkeslagene, de skal gå med løftet om, at Kristus er med dem alle dage indtil verdens ende.

Det er sidste søndag i kirkeåret. Vi ved nu, at dommedag ikke handler om, hvem

der er retfærdige, og hvem der er fortabte – det er vi i virkeligheden ganske uvidende om. Vi får til gengæld at vide, at dommen lyder i det øjeblik, vi hjælper et menneske i nød. Vi er selv aktive i de sidste tider, vi kan gøre noget for at skabe en ny verden.

Det er den nye verden, vi venter på i adventstiden, når vi glæder os til jul og til at fejre, at Gud kommer til verden med fred, frelse og glæde.

Jeg ønsker alle et en god advent og jul. Tak for det kirkeår, som er gået, og godt nytår om en uge, når det nye kirkeår begynder den første søndag i advent.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed

Amen.

Kilde

fyensstift.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag i kirkeåret

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mads-davidsens-praediken-sidste-sondag-i-kirkearet>